

La noia del mirall

D'aquella època en podria recordar alguna faula en què un ratolí i un gat n'eren els protagonistes; podria recordar un dels poemes de rima assonant que repetíem fins a l'afartament; o aquella endevinalla que entonàvem entre riures i que els grans ens feien creure que desconeixien, encara que l'haguessin escoltat més de deu i de vint vegades. Però no, això no ho recordo.

Recordo una història senzilla, aparentment planera i sense més fi que descriure uns fets, una anècdota, que per alguna raó enigmàtica va quedar gravada dins meu amb tant detall que encara la sento ressonar enmig d'aquella classe de secundària. Aquella que tenia la porta esquerdada i el mapa de colors llampants al fons. El professor de català es passejava amunt i avall per la tarima, amb el llibre a la mà i les ulleres situades en el punt límit entre la punta del nas i el precipici. Nosaltres el seguïem amb la mirada, movent el cap al ritme d'un pèndul i escoltàvem aquella veu de bon narrador mentre ens llegia, molt pausadament, el text. Era la història d'una noia que caminava, com una vianant més, pels carrers imaginaris d'una ciutat imaginària. Però hi havia una cosa, un gest, que cridava l'atenció del noi que caminava al seu darrere. Tant era així que va oblidar quin era el seu destí i, atret per aquell misteri, la va seguir. La noia, calçada amb unes botes d'aigua grogues, es va aturar de sobte, va girar el cap i la mirada lleugerament cap a la seva dreta, va somriure i seguir el seu camí. El noi es va aturar en el mateix punt i observava i observava, però no veia res d'especial: un forn de pa, una peixateria, un portal descuidat... Deu passos més endavant, la noia misteriosa va repetir aquell ritual, una vegada i una altra. Què mirava aquella noia que li resultava tan interessant, tan agradable i plaent? La resposta no era dins aquells locals, sinó molt més a prop! La noia contemplava el seu reflex. Es mirava i remirava en cada aparador i superfície que li fes de mirall.

Les rialles dels companys es van barrejar en l'aire distès de l'aula i el timbre va sonar. La història va acabar en aquell precís instant, però no del tot. Almenys per a mi. Avui, després de més de quinze anys, s'esmuny entre els meus records més lliures i capritxosos, sense regles ni lleis. D'aquells que apareixen com un suau balanceig, que ens gronxa i bressola al llarg del temps. M'agrada creure que aquests records que brollen i flueixen espontàniament dins nostre ens volen transmetre quelcom, per això els hem d'escoltar plenament. Què em captiva d'aquesta història? Què es sacseja dins meu?

Hi ha un petit detall, quasi imperceptible, que li dóna sentit a tot. El somriure. La noia es contemplava al mirall i somreia. A ella, per ella. Quin reflex més bonic! Quin missatge d'amor! Malauradament, hem canviat el somriure sincer i afectuós per la crítica i el rebuig del propi cos i -sí- de nosaltres mateixos. Quantes vegades ens contemplem al mirall i simplement somriem? Només una mirada d'amor, respecte i complicitat en permetrà tenir aquest diàleg interior. Som especialistes en buscar -i trobar- defectes. Què busques quan et mires al mirall? Què hi trobes? No et quedis a la superfície. Vés endins, més endins... i estima't, tal com ets.

La noia de les botes d'aigua somreia. El seu reflex li tornava el somrí a l'instant.